

[Niels Westerby.]

Sverige og Norge på den ene side og Danmark på den anden side kan blive en bristende forudsætning for os den dag, da der skal stemmes om en eventuel dansk optagelse i fællesmarkedet.

Stats- og udenrigsministeren (J. O. Krag): På et tidspunkt, hvor folketinget er ved at træffe en beslutning, der måske har historisk rækkevidde, burde man måske tale lidt mere om det, man er enig om, og lidt mindre om det, man er uenig om. Det, jeg har i tankerne, er det rent politiske, hvor man næsten taler, som om det aldrig før er sket i dansk parlamentarisk historie, at man har gennemført visse ting med ét flertal og visse ting med et andet flertal. Men det er jo sket. Jeg erindrer den regering, jeg selv havde den ære at være medlem af, der meldte Danmark ind i NATO. Den havde ikke det radikale venstres støtte til indmeldelsen i NATO, men havde dog alligevel sin parlamentariske basis for en god del af sin politik hos det radikale venstre. Eller jeg tænker på den regering, vi havde af venstre og konservative fra 1950 til 1953. Jeg tør ikke sige, der var nogen meget klar sondring, men jeg har da den forståelse, at man gennemførte mange ting sammen med de radikale, men baserede sin udenrigspolitik i høj grad på socialdemokratiet, vist endda i så høj grad, at der kom en lille kurre på tråden engang. Men den slags ting er altså sket.

Jeg vil gerne have lov at bekræfte det, jeg sagde før, at den lovgivning, der nu forberedes i forbindelse med fællesmarkedet som noget, der skal laves før, for at gøre os modne til fællesmarkedet — f. eks. jordlovgivningen, som det radikale venstre med rette lægger så stor vægt på, eller den lovgivning, der skal gennemføres almindeligt økonomisk her i landet, men som har en vis betydning for markedstilslutningen — at denne lovgivning vil på ganske normal måde blive fremlagt til fri forhandling i det høje ting.

Og så skylder jeg vist at sige, at vi naturligvis fra regeringens side ønsker den af hr. Per Hækkerup foreslåede dagsorden vedtaget.

(Kort bemærkning).

Poul Møller: Jeg havde indtryk af, at statsministerens bemærkninger havde en vis adresse til mig, og jeg har derfor fundet mig foranlediget til en kort bemærkning. Se, statsministeren nævner, at NATO-politikken kunne man ordne disse tre partier imellem; man har ikke haft de radikale med altid, og derfor kunne man jo godt løse andre spørgsmål med de radikale. Ja, men det er jo ikke det. Hvis man vil drage denne sammenligning, så er det NATO-politikken og forsvarspolitikken sammen. Ville statsministeren mene, det var rimeligt, at f. eks. disse tre partier, som i dag støtter NATO-politikken, også i fremtiden skal gøre det og så se på, at socialdemokratiet sammen med socialistisk folkeparti gennemfører forsvarslovgivningen, som er en del af de forpligtelser, vi har inden for NATO? Se, dér er parallellen. Det er aldrig sket i dansk parlamentarisk historie, og derfor vil jeg på mit partis vegne alvorligt henstille, at statsministeren tager under alvorlig overvejelse at finde midler til, at de partier, der støtter denne europæiske politik, også er med i den lovgivning, der skal muliggøre den.

Og så vil jeg sige, at selvfølgelig er der ingen grund til at takke statsministeren, fordi forslag vil blive fremlagt til fri forhandling her i tinget. Hvad skulle man dog ellers gøre? At grundloven skal holdes, det havde jeg nu da altid forestillet mig selv under denne regering.

Stats- og udenrigsministeren (J. O. Krag): Ja, denne diskussion kan vi jo føre længe, og det er måske også meningen, og man kan også godt føre den næsten ud over kanten af det rimelige. Jeg agter ikke at forlænge den, jeg vil bare bekræfte, at det er denne regerings hensigt, at disse økonomiske ting skal forhandles med folketingets partier. Det er det, man har spurgt mig om, det er det, man har bedt mig alvorligt overveje, det er det, man har villet have et alvorligt svar på, og det har man hermed fået.

Formanden: Herefter skulle vi normalt kunne gå til afstemning om de fremsatte dagsordensforslag. Der er imidlertid frem-